

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀσπιδῶν..... 15

264—Γραφείον ἑδ. Ἑρμοῦ—264

Οἱ μεταβάλλοντες κατοικίαν Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιῶσι τὸ Γραφεῖον ἐγκαιρῶς πρὸς τακτικὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

Μεγάλως χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἀμεσὸς ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ μέλλοντος αὐτῶν προορισμοῦ. Εἶναι τῆς ὑψίστης σημασίας δι' αὐτοὺς νὰ λάβωσι τὴν ἐντόπωσιν τοῦ στιγμιαίου τοῦ μεγάλου ἐνεστώτος τῆς ζωῆς αὐτῶν. Ἄϊδου τώρα καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ τώρα ἡμέρα σωτηρίας. Σήμερον, ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρόνητε τὰς καρδίας σας». Ὁ Θεὸς ὅστις ὑποσχέθη αἰώνιον ζῶν ἐπὶ τὸν μετανοοῦντα, δὲν ὑποσχέθη ἑτέραν ἡμέραν καθ' ἣν νὰ μετανοήσῃ τις. Ἐκ τῆς παρουσίας ὧρας ἰσως ἡ αἰωνιότης ἐξαρτᾶται. Ἐν τῇ κρίσιμῳ στιγμῇ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐν ἔτει 1741, ὅταν ὁ κόμης Λεσσωχ ἐπῆγε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν πριγκίπισσαν Ἐλισάβετ τῆς Ῥωσίας εἰς τὸ ἀνάκτορον, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὸ δικαίωμα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κενοῦ θρόνου, εὗρεν αὐτὴν ἀναποφάσιστον καὶ ἀρνούμενην νὰ μεταβῇ. Τοῦτο ἰδὼν ὁ κόμης ἀνέσυρε δύο εἰκόνας, τὰς ὁποίας διέταξε νὰ τῷ παρασκευάσωσι, καὶ ἔθηκεν αὐτὰς ἐνώπιον αὐτῆς. Ἐν τῇ μιᾷ, εἶδεν ἑαυτὴν ὑπὸ τὸ βασανιστήριον, καὶ τὸν κόμητα ἐπὶ ἐνὸς ἰκρίωματος· ἐν τῇ ἑτέρᾳ εἶδεν ἑαυτὴν ἀναβαίνουσαν εἰς τὸν θρόνον ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ λαοῦ. Ἐπέτρεξεν αὐτῇ νὰ ἐκλέξῃ τὴν θῆσιν τῆς. Ἐξελέξατο τὸν θρόνον, καὶ τῇ ἐπαύριον ἦτο αὐτοκράτειρα πασῶν τῶν Ῥωσιῶν. Δὲν πρέπει ὅθεν καὶ ἡμεῖς νὰ πράξωμεν ὁμοίως; Ἄς θῆσωμεν ἐνώπιον ἡμῶν ἀφ' ἐνὸς τὴν μέλλουσαν αἰωνίαν βασανον, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰς τιμὰς καὶ τὴν χαρὰν ἧτις περιμένει ἡμᾶς ἐὰν ὦμεν πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς· καὶ ἄς ἐκλέξωμεν. «Ἔως πότε χωλαίνετε μεταξύ δύο φρονημάτων; ἐὰν ὁ Κύριος ἦναι Θεὸς, ἀκολουθεῖτε αὐτόν· ἀλλ' ἐὰν ὁ Βαβὴλ, ἀκολουθεῖτε τοῦτον». «Εἶθε, λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἐν Λαοδικείᾳ ἐκκλησίαν,

νὰ ἦσο ψυχρὸς ἢ ζεστός· οὕτως, ἐπειδὴ εἶσαι χλιαρὸς, καὶ οὔτε ψυχρὸς οὔτε ζεστός, μέλλω νὰ σὰς ἐξέμωσω ἐκ τοῦ στόματός μου».

ΜΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΣΙΝΑΙΣ

Ἡ μνηστεία ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῆς Σιναιῆς, ἧτις γίνεται παρὰ τῶν γονέων χωρὶς τῆς γνώσεως ἢ συναινέσεως τῶν κυρίως ἐνδιαφερομένων μερῶν, εἶναι οὐχ ἥττον ὑποχρεωτικὴ αὐτοῦ τοῦ γάμου. Δὲν δύναται νομίμως νὰ διαρρηχθῇ καὶ σπανίως ματαιοῦται. Εἶναι συνηθέστερον εἰς τὸν σύζυγον νὰ πωλήσῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἢ ὅσον εἰς τὴν κόρην νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ὑποσχέσεων τὰς ὁποίας οἱ γονεῖς ἐποίησαν δι' αὐτήν. Ἡ μόνη προσφυγὴ ἧτις ἀφίεται εἰς νυμφευθεῖσαν μετὰ συζύγου μισομένου εἶναι νὰ αὐτοχειριασθῇ, ἢ νὰ διάγῃ τοσοῦτον ἀπρεπῆ βίον ὥστε νὰ πωληθῇ εἰς ἕτερον τινα ἄνδρα.

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἱστορικὸν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου:

Πλούσιός τις ζῶν παρὰ τῇ ἐπαρχίᾳ Φάου Θάϊ εἶχε πρωτεύουσαν σύζυγον, καὶ διαφόρους ἄλλας δευτερευούσας συζύγους. Ἡ πρώτη εἶχεν ἓνα μόνον υἱόν, ἐνῶ αἱ ὑποδεέστεραι εἶχον διαφόρους. Ἡμέραν τινα εὐπορος ἄνθρωπος, ἐκ πόλεως ἀπεχούσης μίαν ἡμέραν, ἦλθε δι' ὑποθέσεις του εἰς Φάου Θάϊ, καὶ ἐκάθισε συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ ἀνωτέρου κυρίου ἐν τῷ γραφείῳ του ἐνῶ ὁ υἱὸς τῆς πρωτεύουσας συζύγου τότε ζωντὸς τετραετῆς παῖς, ἐπαίξει περὶ τὸ δωμάτιον. Τὸ κάλλος τοῦ παιδὸς εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπισκέπτου, καὶ ἀνέφερον ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε θυγατέρα τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Συμφωνία μετ' οὐ πολὺ ἐκλείσθη μεταξύ τῶν δύο πατέρων καθ' ἣν τὰ τέκνα δὲ ἐνυμφεύοντο ὅταν ἡ δέουσα ἡλικία ἤρχετο, πρὸς τοῦτο δὲ ἐτελεσθήσαν αἱ ἀναγκαῖαι τῆς μνηστείας τελεταί. Μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν οὐδεμία ἐκτατὸ ἐλάβε χάριαν συνάφεια ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἡ κόρη ἀνεπτύχθη δι'

ἐξαιρέτου καλλονῆς καὶ εὐφυῆς πεπρωκισμένη, ἦτον ἐμπειρος εἰς τὴν διὰ βελόνης ἐργασίαν καὶ ἠδύνατο ν' ἀναγινώσκη καὶ νὰ γράφῃ. Ὅταν ἦτο δεκάεξαετής, ἤλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς, καὶ ἦχθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς τῆς. Ἡ μήτηρ αὐτῆς παρεσκεύασε τὴν νυμφικὴν ἀποσκευὴν συνισταμένην ἐκ πεντακοσίων ἐνδυμασιῶν, μετὰ πολλῶν ἀδαμαντίνων κοσμημάτων, καὶ ἐξαιρέτων ἄλλων συσκευῶν προσφόρων εἰς τὰς ἐνασχολήσεις τὰς ὁποίας ἠγάπα καὶ ὁ πενθερός τῆς ἐδαπάνησε χίλια δολλάρια εἰς εὐτρέπισιν τοῦ νυμφικοῦ αὐτῆς θαλάμου καὶ εἰς περιποίησιν τῶν εἰς τὸν γάμον προσκεκλημένων.

Πλούσιαι καὶ καλῶς ἀνατετραμμένοι νύμφαι μετ' ὀλίγων ἀναστρέφονται ἀνθρώπων. Ἀφιχθεῖσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς τῆς, δὲν κατέλιπε τὸ δωμάτιον ἐπὶ μῆνας. Ἐδαπάνησε τὸν χρόνον αὐτῆς ἀναγινώσκουσα, κεντῶσα, ἰχνογραφοῦσα, ὑπηρετεῖτο δὲ ὑπὸ τεσσάρων θεραπεινίδων, δύο ἐκ τῶν ὁποίων εἶχον δοθῆ αὐτῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ δύο ὑπὸ τῆς πενθερᾶς. Κατὰ τὸ τέλος τῶν τεσσάρων μηνῶν οὐδέποτε εἶχεν ἴδει ἢ ἀκούσει περὶ τοῦ συζύγου τῆς. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτο εἶναι σύνηθες διὰ τὴν μητέρα τῆς νύμφης νὰ στέλλῃ φορεῖον καὶ νὰ προσκαλῇ τὴν θυγατέρα τῆς νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἐπισκεφθῇ τοὺς γονεῖς τῆς, ἀλλ' ἡ κόρη ἀπέριψε τὴν πρόσκλησιν τῆς μητρὸς διότι ἦτο ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν προτέρων φίλων τῆς περὶ τῆς ἐνεστώσης αὐτῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Δὲν ἠδύνατο ἐπὶ τοσοῦτον ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς σεμνῆς ἐκείνης σιωπῆς τῆς ἀρμοζούσης εἰς νέαν γυναῖκα ὥστε νὰ ὑποβάλλῃ ἐρωτήσεις ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ ἐν ἔτι ἔτος παρήλθε χωρὶς οὐδὲν οὗτος νὰ φανῇ. Τότε σκεφθεῖσα καλῶς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἐξελέξατο τὸν καιρὸν ὅτε μόνον αἱ θεράπαιναι ἦσαν μετ' αὐτῆς, καὶ ἠρώτησε μίαν ἐξ αὐτῶν ἐάν εἶχε ποτὲ ἴδει τὸν κύριόν τῆς. «Βεβαίως, ἀπήντησεν ἐκείνη, τὸν βλέπω καθ' ἑκάστην καὶ θέλω τὸν σηκῶσθαι πρὸς χάριν σας νὰ τὸν ἴδῃτε ἐν ἐπιθυμητῇ. — Διατί θὰ τὸν σηκῶσθαι; δὲν δύναται ἀρᾶ γε νὰ περιπατήσῃ; — «Ὁχι δὲν δύναται νὰ περιπατήσῃ. — «Μήπως τὸν πονεῖ τὸ ποδᾶρι; — «Ὁχι δὲν τὸν πονεῖ τὸ ποδᾶρι. — «Πότε τὸν βλέπετε; — «Ὅταν ὑπάγω νὰ τοῦ δώσω τὴν τροφήν του; — «Εἶναι λοιπὸν ἀρρωστος. — «Ὁχι δὲν εἶναι ἀρρωστος. — «Διατί δὲν ἔρχεται ἐδῶ; — «Διότι μᾶς εἶπον νὰ μὴ τὸν φέρωμεν ἐάν δὲν τὸν ζητήσητε. Θέλετε νὰ τὸν φέρωμεν τώρα; — «Ναί». Αἱ θεράπαιναι τότε μεταβάσαι εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον ἔφεραν ἕνα ἀνθρώπον ἐντὸς μεγάλου καλαθοῦ, καὶ τὸν ἔθεσαν παρὰ τὴν καθέδραν τῆς κυρίας των. Ἦτον ἐν ἡλικίᾳ ἀλλ' ὅλως παράλυτος μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ καὶ οὔτε νὰ ὀμιλῇ καθαρά. Ἐκλαυσεν ὅταν εἶδε τὴν λύπην τῆς συζύγου του, καὶ ἐράινετο προσπαθῶν νὰ τὴν παρηγορήσῃ δι' ἀσυναρτήτων ἤχων.

Ἐμήνυσε εἰς τὸν πατέρα τῆς νὰ ἔλθῃ, ὅστις ἰδὼν τὸν ἀθλιὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, κατεβλίβη. Ἐλαβε τὴν γραφίδα τῆς θυγατρὸς του καὶ ἔγραψε, «Θύγατερ εἶναι ἡ

τύχη σου», καὶ τῇ ἔδωκε τὸ χαρτίον καὶ ἀνεχώρησεν οἴκαδε χωρὶς ἄλλην νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἡ κόρη αὐτῆς ἦτο τοσοῦτον εὐγενῶς ἀνατετραμμένη καὶ αἱ δύο οἰκογένειαι τοσοῦτον σεβασταί, ὥστε οὐδὲ σκέψις κἄν ἐγένετο περὶ διαλύσεως τοῦ γάμου. Ἡ οἰκογένειά τῆς δὲν ἠδύνατο νὰ παραπονεθῇ, διότι ὁ παῖς ἦτον ὑγιὴς ὅταν εἶχε συναφθῇ ἡ μνηστεία, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἔπαθε, ὥστε οὐδεμίαν ἀφορμὴν πρὸς ἀντεγκλίσεις μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ πενθερὰ υἰοθέτησε τῆς σαρας παιδάς υἱοῦ τῆς κόρης, καὶ ἤλπισε ὅτι θὰ εἶχε ἐνδιαφέρον τι διὰ τὴν ζωὴν, ἀλλὰ κατέρρεεν ἀδιακόπως καὶ ἀπεβίωσε μετὰ τρία ἔτη. Ὁ παράλυτος ἔζησε μέχρις ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν. Οἱ θεοὶ αὐτοῦ υἱοὶ ἔζησαν, καὶ ἐνυμφεύθησαν εὐτυχεῖς, καὶ ἐκκληρονόμησαν τὸ κυριώτερον μέρος τῆς περιουσίας, νῦν δὲ προσφέρουσι θυσίαν ἐπὶ τῶν τάφων τῶν προγόνων αὐτῶν.

Ἡ μνηστεία καὶ νύμφεσις παρὰ τοῖς Σίναις ὡς ἀνωτέρω περιεγράφη φαίνεται ἀληθῶς ἡμῖν τοῖς κατοικοῦσιν ἐκτὸς τοῦ κύκλου ἐκείνου βάρβαρος καὶ ἀποτρόπαιος. Πολλάκις πολλὰ πράγματα παρίστανται ὑπὸ διάφορα ἐνδύματα εἰς διαφόρους κοινωνίας. Παρὰ τοῖς Σίναις ἡ ἀγνοία τῶν προσώπων πρὸ τοῦ γάμου καὶ πολλάκις καὶ μετ' αὐτόν. Παρ' ἡμῖν ἡ ἐπιβολὴ προσώπου, εἰς ἕνα τῶν συνερχομένων εἰς γάμον διὰ τῆς ἠθικῆς πίεσεως τῶν γονέων, τὸ ὅποσον οὐδὲν ἀρέσκει καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἄλλοι τείνουσι αἱ διαθέσεις τῶν νυμφευομένων. Ἐν τοῖς ἀτοπήμασιν ὑπάρχουσι βαθμοὶ, οὐχ ἦττον ἡμῶς δὲν παύουσι νὰ λέγωνται ἀτοπήματα.

Ο ΒΕΝΙΑΜΗΝ ΔΙΣΡΑΕΛΗΣ ΠΕΡΙ ΥΛΙΣΜΟΥ

Ἀναντίρρητον εἶναι, ὅτι καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ πανταχοῦ, ἡ τῶν πραγμάτων θέσις παρίσταται εἰς τοὺς πιστοὺς ὑπὸ ζοφερὰν καὶ λύπην πρόξενον θέαν!

Ἀμφιβολίαι καὶ ἀρνήσεις ἐνεργοῦ προνοίας διδάσκονται, ὁ δὲ λεγόμενος ὑλισμὸς ὑπερισχύει. Ἀλλ' εἰς τοὺς φρονούντας, ὅτι ἀθεϊστικὴ κοινωνία, ἔστω αὕτη ἐξευγενισμένη καὶ ἐρασμια, εἶναι ἱκανὴ πρὸς ποδηγῆσθαι τῶν ἀνθρώπων, παρατηροῦμεν ὅτι ἐν αὐτῇ ταύτῃ συνυπάρχει καὶ ὁ σπόρος τῆς ἀναρχίας, αὐτῇ δὲ ἡ ὄψις τῆς σημερινῆς θέσεως τῶν πραγμάτων ἡ πλήρης καταγοητεύσεως τὸ ἀποδεικνύει.

Ἡ ταραχὴ αὕτη τῶν πνευματικῶν τῶν ἐθνῶν ἀποδοτέα εἰς δύο αἰτίας, πρῶτον εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ θεοῦ τῶν Γραφῶν ὑπὸ Γερμανῶν, καὶ δευτέρον εἰς τὰς νεωτέρας ἐπιστήμας καὶ τὰς ἀνακαλύψεις, αἱ ὁποῖαι ἐν βία καὶ ἀνευ μελέτης ἐξεληφθησαν ὡς ἀσυνεπεῖς μετὰ τὰς προαιωνίας πεποιθήσεις μας καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ Πλάστου καὶ τοῦ πλάσματος· ὁ σήμερον ἀνθρώπος καταβάλλει μεγαλητέραν σπουδὴν καὶ ἐρευνᾷ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν θεῶν χρησιμῶν παρὰ πρότερον, εἶναι δὲ τοῦτο λίαν ἐπιθυμητὸν καθότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μένει ἀίδιος καὶ θέλει ἐπιζῆσει τῶν Κόσμων.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΓΡΑΝΤ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Τὰ σκεπτικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνακαλύψεων τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὸ συνταράττον τὸν νοῦν αἰσθημα, ὅτι ταῦτα δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσιν μετὰ τῶν παλαιῶν ἡμῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ὅτι μέγας ἀριθμὸς τῶν λαβόντων γνώσιν τῶν φυσικῶν τούτων ἀληθειῶν δὲν εἶναι ἐξίσου καλῶς πεφωτισμένοι ἐπὶ τῆς παρελθούσης καὶ παλαιολιτῆς ιστορίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκπεπληγμένοι οἱ τοιοῦτοι καὶ ὄλως ἀπροετοίμαστοι, αἰφνης ἀνέδυσαν ἐκ τῆς ἀμαθείας, καὶ φθάσαντες εἰς βαθμὸν τυχερῶς καὶ πληροφορίας μετὰ ἐκπληκτικὸν λογικὸν καὶ τεθαμβωμένον ὠχυροῦντο ὀπισθεν τῆς θεωρίας, ἣν ἀποκαλοῦσι πρόοδον ἐκ συνθήκης, ἐκείνη δὲ νέα ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις τοῦ ἀπομακρῶν ἐτι μᾶλλον τῆς ἀρχικῆς ὁδοῦ τῆς θεοπνευστίας· πλὴν οὐδεμίαν θεωρίαν εἶναι τόσον σφαλῆρα ὅσον ἡ θεωρία, ὅτι αἱ παρούσαι γενεαὶ ἔχουσι προνομιούχον τινα ἰδιότητα, ἣ ὅτι διακρίνονται ἐπὶ ἐνδοξοτάταις ἀνακαλύψεσι, τοῦναντίον ἡ ἀλήθεια διδάσκει, ὅτι αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀνακαλύψεις συνεβάδισαν πάντοτε συγχρόνως καὶ κανονικῶς μετὰ τῆς ἀνακαλύψεως καὶ ἀποκαλύψεως τῶν πνευματικῶν ἀληθειῶν.

Οὐδεὶς εὖ φρονῶν, λόγου χάριν, διατεινεται, ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀνακάλυψις θαυμασιώτερα τῆς γραφῆς ἢ ἡ Ἀλγεβρα τῆς γλώσσης, ὅποιαν δὲ θέσιν ἔχει ἡ ἀνακάλυψις χημικῆς τινοῦ οὐσίας ἀπέναντι τῆς μεγάλης τοῦ πυρός καὶ τῶν μετάλλων; Εἶναι χυδαία ἡ δοξασία, ὅτι αἱ μεγάλαι ἀστρονομικαὶ ἀνακαλύψεις χρονολογούνται ἀπὸ τοῦ Γαλιλαίου τοῦ ὑπὸ τῶν μοναχῶν φυλακισθέντος, ὁ Ἰππαρχος ὅστις ἤχησε πρὸ τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεταξὺ ἄλλων μεγίστων ἀνακαλύψεων τοῦ προσδιορίσας καὶ τὰς Ἰσημερίας, δικαίως καταλογισθῆσεται μετὰ τῶν Κέπλερ καὶ Νευτόνων· ὁ δὲ Κοπέρνικος ὁ πατὴρ τῆς οὐρανόεπιστήμης ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ἐν τοῖς ἀθανάτοις συγγραμμάσι του ὡπαδὸν καὶ μαθητὴν τοῦ Πυθαγόρα τοῦ ὁποίου τὸ σύστημα ὑποστηρίζει καὶ διδάσκει ἀκόμη καὶ τὰ νεώτατα συστήματα καὶ αἱ δοξασίαι τῆς ἡμέρας ἐπὶ τῆς γενέσεως τῶν ὄντων μετ' ὅλης τῆς ἀκριβείας καὶ τεφρωσιμένης ἐρευνῆς, ἀνάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ἀτόμου τοῦ Ἐπικαύρου, καὶ τὴν θεωρίαν τῆς μονάδος τοῦ Ἑλλή.

Αἱ ἐπιστημονικαὶ καὶ αἱ πνευματικαὶ ἀλήθειαι κατέβησαν πάντοτε ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον· ὁ ἀνθρώπος ὀργανικῶς ἀπαιτεῖ ἀμέσους καὶ ἀπ' εὐθείας σχέσεις μετὰ τοῦ Πλάστου του καὶ δὲν ἠθελεν εἶσθαι ὡς εἶναι πλασμένος, ἐάν αἱ κλίσεις του δὲν ἱκανοποιθῶσι.

Δυνάμεθα ἴσως νὰ καταμετρήσωμεν καὶ νὰ διυλισώμεν τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας; ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος γινώσκει καλῶς, ὅτι εἶναι πλάσμα Θεοῦ καὶ εἰς τὰς ἀμνηγίας του ἀείποτε θέλει καταρτεῖν καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὸν Πατέρα αὐτοῦ τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ὁ στρατηγὸς Γράντ καὶ ἡ κυρία Γράντ ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς αὐτοκρατορίας τῆς 4 Ἰουλίου (v). Μετὰ ἐγκάρδιον δεξίωσιν ὁ Μικάδος προσεφώνησε τῷ στρατηγῷ διὰ λέξεων ὧν ἡ μετάφρασις ἔχει ὡς ἑξῆς: «Τὸ ὄνομά σας εἶναι γνωστὸν ἡμῖν πρὸ πολλοῦ καὶ πολὺ χαίρομεν βλέποντες ὑμᾶς. Ἐνῶ κατεῖχετε τὸ ὑψηλὸν ὑπόργημα τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐπεδαφιεύσατε τοῖς ἡμετέροις συμπολίταις ἰδιαιτέρην εὐνοίαν καὶ περιποίησιν· καὶ ὅταν ὁ πρεσβευτὴς ἡμῶν, Ἰθακούρας, ἐπεσκέψατο τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ἔλαβε τὰς μεγαλητέρας παρ' ὑμῶν περιποιήσεις. Ἡ εὐγένεια αὕτη ἦν ἐδείξατε πρὸς ἡμᾶς πάντοτε παρ' ἡμῶν ἐξετιμῆθη. Ἐν τῇ περιηγήσει ὑμῶν κύκλῳ τοῦ κόσμου ἐφθάσατε εἰς τὴν χώραν ταύτην, καὶ πάσης τάξεως ἀνθρώποι χαίρουσι καὶ εἶναι εὐτυχεῖς νὰ σᾶς ὑποδεχθῶσιν. Πιστεύω ὅτι κατὰ τὴν διαμονὴν σας ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν θὰ εὐρετε πολλὰ τὰ εὐχάριστα. Βίλικρινῆ ἔχομεν εὐχαρίστησιν ὑποδεχόμενοι ὑμᾶς, ἰδίᾳ μάλιστα κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας, ἐφ' ἣ καὶ συγχαίρομεν ὑμῖν».

Ὁ στρατηγὸς ἐποίησε κατάλληλον ἀπάντησιν διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ βραχυλογίας εἰπὼν ἐν αὐτῇ καὶ ταῦτα: «Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ὁ ἀρμεσος ὑμῶν γείτων, καὶ θέλει πάντοτε συμπαθεῖ πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ ὑποστηρίζει αὐτὴν εἰς τὰς πρὸς τὴν πρόοδον αὐτῆς προσπάθειάς. Τὴν ἐσπέραν παρετέθη γεῦμα τῷ στρατηγῷ Γράντ παρὰ τῶν παρεπιδημούντων Ἀμερικανῶν ἐν τῇ πρωτεύουσά τῆς Ἰαπωνίας.

Ο ΔΑΡΙΦΗ ΠΑΣΑΣ

Ὁ Δαριφὴ πασᾶ, δὲν πρὸ ὀλίγου ὁ Σουλτάνος διώρισε πρωθυπουργόν, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἔτει 1830. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σχεκίβ πασᾶς κατεῖχε θέσιν λίαν διακεκριμένην ἐν τῇ ὀθωμανικῇ διπλωματικῇ.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπυργιδιοφυλακεῖον ὡς ὑπεράριθμος, καὶ ἐν ἔτει 1847 συνώδευσε τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἐπιφορτισμένον εἰδικὴν ἀποστολὴν εἰς Ῥώμην. Ἀκολουθῶς ἐγένετο γραμματεὺς τοῦ πατρὸς του, διαμεινας τοιοῦτος κατὰ τὰ δύο ἔτη τὰ ὁποῖα διήνυσεν ὁ Σχεκίβ πασᾶς ὡς πρεσβευτὴς τῆς Πύλης.

Μετὰ τὴν εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἐπιστροφὴν του ἐπεδόθη ἰδίως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ ἐξεπλήρωσε διαφόρους ὑπηρεσίας ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἐξωτερικῶν.

Μετ' ὀλίγα ἔτη συνώδευσε τὸν Ἀλῆ πασᾶν εἰς Βιέννην μετὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πρώτου γραμματέως, τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος διορίσθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ εἰς Παρισίους. Ἡ γνώσις τῆς γαλλικῆς γλώσσης συνετέλεσεν, ὥστε νὰ διορισθῇ ὁ Δαριφὴ πρῶτος διερμηνεὺς

τῆς ἐν Παρισίαις ὀθωμανικῆς πρεσβείας, βραδύτερον δὲ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ διβανίου (συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας ἐν Τουρκίᾳ). Τὴν θέσιν ταύτην διετήρησε μέχρι τοῦ 1872.

Ἐκτοτε καθεῖξε διαφόρους σημαντικὰς θέσεις ἐν Τουρκίᾳ ὑπῆρξε διαδοχικῶς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, πρόεδρος τοῦ ἐκτελεστικοῦ δικαστηρίου καὶ πρόεδρος τοῦ πολιτικοῦ τμήματος τοῦ ἀκυρωτικοῦ.

Ἐν ἔτει δὲ 1874 ἐγένετο ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης.

Ο ΤΕΥΦΙΚ ΠΑΣΑΣ

Ἡ ἀνακήρυξις τοῦ Τευφικ πασᾶ ὡς Κεδίβου τῆς Αἰγύπτου, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον, ἐγένετο τὴν 2/14 τοῦ ἀπελθόντος Αὐγούστου δι' ἐπίσημου τελετῆς ἣν περιγράφει ὁ ἐν Καίρῳ ἀνταποκριτὴς τοῦ ἀγγλικοῦ «Χρόνου» ὡς ἐξῆς:

Τὸ Καίρον ἐξύπνησεν ἐνώρως τὴν πρωτὴν τῆς 14 Αὐγούστου, καὶ αἱ ὁδοί, δι' ὧν τὸ ἐπὶ μακρὸν ἀναμενόμενον φερμάνιον ἔμελλε νὰ διέλθῃ, ἦσαν πλήρεις ἐκ τοῦ ἀπαθοῦς πῶς, ἀλλ' ἀγαθοῦ πλήθους τὸ ὅποιον

Ὁ ΑΑΡΙΦΗ πασᾶς Πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος διορίσθη πρεσβευτὴς τῆς Πύλης ἐν Βιέννῃ. Ὅτε δὲ ὁ Σουλτάνος ἐν ἔτει 1876 ἐγκάθισεν τὸ Σύνταγμα, ὁ ΑΑριφὴ πασᾶς διορίσθη πρόεδρος τῆς γερουσίας.

Τὴν 5 Νοεμβρίου 1877 ἐγένετο πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας ἐν Παρισίαις, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Χαλίλ Σερίφ πασᾶ.

πάντοτε συναΐζεται ὅταν πρόκηται περὶ Αἰγυπτιακοῦ τινος θεάματος. Τὸ περιεργότερον ἴσως χαρακτηριστικὸν ἀνατολικοῦ πλήθους εἶναι ἡ ἀκρα αὐτοῦ ἀδιαφορία εἰς οἰανδήποτε ἐξήγησιν τῶν αἰτιῶν τὰ ὅποια τὸ ἔφερον ἐκτὸς τῶν οἰκίῶν των. Ὅλιγοὶ ἐλάλουν περὶ τοῦ «Ἐφενδῖνα Γκεδιδ» (νέου ἀντιβασιλέως) καὶ περὶ μεγάλου τινος προσώπου ἐλθόντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν 10 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν θεατῶν ἔδιδον ἕνα ὄβελόν ἂν

εἰς τὸν Ἰσμαήλ ἢ τὸν Τευφικ, ἢ τὸν Φινὰδ ἢ τὸν Χαλίμ ἐπρόκειτο νὰ ἀποδοθῇ τιμὴ. Διεδόθη ὅτι εὐχόμενος ἦσαν μίαν ἐπίδειξις—τὸ ὅποιον ἐσήμαινε ἀριθμὸν τινα στρατιωτῶν, μουσικῆς, ἀνθρώπων ἐν στολῇ καὶ πυροβολισμοῦ. Ταῦτα ἦσαν ἀξία θεᾶς καὶ ἀκοῆς. Ἐπομένως ἐξῆλθον νὰ ἀπολαύσωσι τοῦ θεάματος.

Εἶχον μάθει τὴν προηγουμένην ἡμέραν ὅτι ἦτο δύσκολον νὰ προσπελάσῃ τις τὸν τελετάρχην. Ὁ Ζέκης πασᾶς, κατὰ γενικὸν κανόνα λίαν προσηγῆς τελετάρ-

σεως δι' οὗ νὰ συστηθῇ ὅπως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἐφάνη εὐμενέστερος, καὶ χάρις αὐτῷ, ἔλαβον τὴν ἀνγκαίαν ἀδειαν.

Τὴν 8ην ὥραν οἱ ἐκλεκτοὶ 500 ἀνῆλθον τὸν λόφον ἐφ' οὗ κεῖται ἡ ἀκρόπολις, καὶ ἀμέσως εἰσῆχθησαν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν τὴν ἰδιαιτέρως φυλαχθεῖσαν εἰς τοιαύτας περιπτώσεις. Ὁ εἰσερχόμενος ἔβλεπε κατέναντι αὐτοῦ παστάδα, ἐν ἣ ἦτον ὁ θρόνος. Ἡ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου ἐπληροῦτο διὰ Γενικῶν

Ὁ ΤΕΥΦΙΚ πασᾶς Ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

χης, ὀλίγην εἶχε συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου. Ὁ Ἐπίσημος Μηνύτωρ ἤρκει νὰ ἐκθέσῃ τὰ τῆς τελετῆς, οὐδὲ ἐχρειάζετο καὶ περισσότερον. Μόνον εἰς 500 ὅσα ἐπετρέπετο ἡ εἴσοδος, αἱ δὲ ἀρτίως γινόμεναι μεταρρυθμίσεις τοσούτον ἤξησαν τὸν ἀριθμὸν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν Αἰγύπτῳ, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ τόπος δι' ἀπλοῦν ἀστών ὅστις δὲν εἶχε οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῆς κυβερνή-

Προξένων ἐν στολῇ καὶ Εὐρωπαϊῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἐκάθητο οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφορῶν θρησκευτικῶν σωματείων τοῦ μουσουλμανικοῦ, χριστιανικοῦ καὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ—σχεδὸν πάντες ἀμερολήπτως κεκοσμημένοι διὰ τῶν παρασήμων τοῦ Ὁσμανιῆ ἢ τοῦ Μετζιτιῆ, καὶ ὀπισθεν αὐτῶν ἡ βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ οἱ ἰθαγενεῖς προὔχοντες. Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ δωματίου ἦτο πορφυροῦν βῆμα, ἐξ οὗ τὸ

φιρμάνιον ἐμελλε ν' ἀναγνωσθῆ. Θεωροῦντες διὰ πα-
ραθύρου ἀντικρύζοντος τὸν θρόνον εἶδομεν τὸν στρα-
τὸν παρατεταγμένον ἐπὶ πλατείας καὶ ἀκριβῶς κατὰ
τὴν 8 καὶ ἡμίσειαν ὁ αἰγυπτιακὸς ἐθνικὸς ὕμνος· μᾶς
εἰδοποίησε περὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ Κεδίβου, συ-
νοδουμένου ὑπὸ τῶν πριγκίπων καὶ ὑπουργῶν. Τὴν
ὄψιν ἔχων καταπεπονημένην καὶ ὠχρὰν, ὁ Τευφικ πα-
σᾶς παρῆλθε ταχέως ἐπὶ τὸν θρόνον, καὶ ἀνέμεινεν ὀρ-
θιος, τὴν ἀφιξίν τοῦ Τούρκου πρεσβευτοῦ ἐπὶ ἐν μα-
κρὸν τέταρτον ὥρας. Μετ' οὐ πολὺ ἡ πλατεία πληροῦ-
ται πολυαριθμῶν ἰππέων προφυλάκων, ἐν ποικιλω-
τάταις στολαῖς· τάγμα θωρακοφόρων, τὸ ὁποῖον θὰ ὑ-
φίστατο τὸν παραλληλισμὸν πρὸς τὸ γαλλικὸν ἰππι-
κόν· ἕτερον τάγμα ὠπλισμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πο-
δῶν δι' ἀλυσσοπλέκτου πανοπλίας· εἴτα ἰππεῖς προ-
φυλάκες καὶ τέλος, τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ κράτους ὄ-
χημα, ὑπὸ ὀκτῶ ἐλαυνόμενον ἰππων, μετὰ ἡνιόχων ἐν
ἐρυθρᾷ στολῇ ἐξ οὗ κατέρχεται ὁ Ἀλῆ Βέης Φουάτ,
βραχὺς, μελανοπάγων Τούρκος, συνοδουμένος ὑπὸ τοῦ
φιρμανίου, ὀλίγον τι αὐτοῦ ὑψηλοτέρου. Ὁ ἀντι-
βασιλεὺς διέρχεται τὴν αἰθούσαν καὶ τὸν συναντᾷ ἐπὶ
κεφαλῆς τῆς κλίμακος, φιλεῖ καὶ θέτει ἐπὶ τοῦ με-
τώπου του τὸ πελώριον ἔγγραφον τὸ παραδίδει εἰς
τὸν ἀρχιγραμματέα του, Ταλαάτ πασάν, ὅστις φέρει
τὸν αὐτὸν πρὸς αὐτὸ σεβασμὸν, καὶ τὸ φέρει εἰς τὸ
βῆμα εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου. Συγχρόνως ὁ Ἀντι-
βασιλεὺς ὀδηγεῖ τὸν Ἀλῆ Βέην Φουάτ εἰς τὰ δεξιὰ
τοῦ θρόνου, καὶ πάντων ἰσταμένων, ὁ Ταλαάτ πασᾶς
ἀρχεται τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἔγγραφου, ἐν μέσῳ βρον-
τωδῶν πυροβολισμῶν. Ὁ ἐντελέστερος γινώσκων τῆς
τουρκικῆς θὰ ἀπηλλάττο τῆς ὑποχρεώσεως νὰ εἴπῃ
τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, διότι ἡ χαμηλὴ μονότονος
φωνὴ τοῦ γραμματέως ἐπνίγετο ἐν τῷ πατάγῳ τοῦ
χαιρτισμοῦ. Τοῦ φιρμανίου ἀναγνώστῃ, πάλιν φι-
ληθέντος καὶ κατατεθέντος ἐν ἀσφαλείᾳ, εἰς Ἰμάμης
προῆλθε καὶ ἀνεκραύγασε εὐλογίαν εἰς τὸν Ἀλλάχ.
Οὕτως ἔληξεν ἡ τελετὴ δι' ἧς ἀνεκηρύχθη ὁ Τευφικ ὁ
πρῶτος νόμιμος Κεδίβης τῆς Αἰγύπτου.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΝΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΠΠΥ

ΠΑΡΑΛΟΕΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Εἰς ἐπτά κεφάλαια.

ὑπὸ Φρεδερίκου Γερστάκερ.

Μετὰ φρασὶς Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 17].

«Πολὺ καλὰ — ἀρκεῖ!» εἶπε μειδιῶν ὁ κυνηγός.
«Ἐλα, ἠτύχασε, Πόππου, — καλέ μου σκύλε! — ἀρκεῖ!»
καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐφόρεσε τὴν πυριτοβολοθήκην καὶ
τὴν γλαϊνάν του, καταβίβασε τὸ πυροβόλον ἐκ τῶν ἀρ-
πανίων, καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, συνοδουμένος
ὑπὸ τοῦ κυνός.

«Στάσου, Πόππου!» εἶπε τώρα εἰς τὸν κύνα του,
ἐνῶ οὗτος ἀνεκπληθῶν προέβαινε πρὸς τὴν γνωστὴν διεύ-

θυνσιν καὶ ἐτριπόδιζεν ἐν πεποθήσει. «Πρόσμεινε, Πόπ-
που· πρῶτον θὰ κυττάζωμεν εἰς τὸ καπνιστήριον, διὰ
νὰ ἴδωμεν ἐν τὰ πάντα ἦναι ἐν τάξει.»

Ταῦτα εἰπὼν ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀποθήκην, μόλις
τηροῦσαν ὄνομα οἰκίας, διότι δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ
εἰδὸς τι ἐπισκηνώματος, ἐκ πάλων κεχωσμένων ἐντὸς
τῆς γῆς πλησίον ἀλλήλων, ὅπερ ὄροφῃ ἐκ πυκνῶν
φλοιῶν ἐπροστάτευε κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς,
ἐνῶ ἕως ἐξήκοντα ζεύγη ἐλαφοκεράτων ἐμπεπηγμένων
ἐπ' αὐτῆς, συνεκράτουν τὰ μεμονωμένα τεμάχια τῶν
φλοιῶν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξολισθιῶσι. Χαμηλὴ θύρα, στε-
ρεῶς κακλεισμένη διὰ ξυλίνου σώματος ἀπετέλει τὴν
εἴσοδον, τὸ δὲ ἐνδότερον ἦτο ἡ ἀποθήκη τοῦ φιλοπό-
νου κυνηγοῦ. Πολλὰ τεταρηνεμένα τεμάχια ἄρκτου,
μία σειρά καπνιστῶν ἐλαφομηρῶν, καὶ δύο ἄσκοι πε-
πληρωμένοι μέλιτος, ἀπετέλουν τὰ κυριώτερα ἐφοδία
του· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐδάφους ὑπῆρχον πολλαὶ ρίζαι κομ-
μοφόρων δένδρων ἐσκαμμένοι καὶ πεπληρωμένοι ἀ-
ραβοσίτου καὶ ἀλατος, καὶ ἐπὶ τινῶν πάλων ξηραὶ
κολοκύνθαι κρεμασμέναι, αἰτινὲς εἰσι τὰ ὠραιότερα
λαχανικά τῶν Δυτικῶν Μερῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Στέφανος, διότι τοιοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ κυ-
νηγοῦ, ἐμελλεν ἦδη νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, μετὰ εὐχά-
ριστον βλέμμα εἰς τὸ ἐσώτερον, ὅτε αἰφνης παρετήρη-
σε σειράν ἐλαφομηρῶν παστῶν, καὶ τότε κλίνας εἰς
ἕνα τῶν πασσάλων ἤρχισε νὰ μετρᾷ ἐν σπουδῇ τὰς
ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐγκοπὰς.

Μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἐπτά, ὀκτῶ,
ἐννέα — καλὰ, — καὶ ἀπὸ μέσα», ἐξηκολούθησεν ἐγει-
ρόμενος πάλιν — «Ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ,
ἐπτά, ὀκτῶ — γμ!» εἶπε καὶ ἐθεώρει σκεπτικῶς τὴν
κενὴν θέσιν, ὅπου τὸ ἔννατον καπνιστὸν τεμάχιον ἐ-
κρέματο· «ἀλλ' αὐτὸ εἶναι παράδοξον, Πόππου! Δὲν
γνωρίζει ὁ Πόππου τί ἔγεινε ὁ ἔννατος ἐλαφομηρὸς;»

Ὁ Πόππου ἐπανεθῶν πάλιν παρὰ τῷ κυρίῳ του,
ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν· διότι ἦτο ἐντε-
λῶς ἀπησχολημένος θεωρῶν κρανίον ἄρκτου ὑπὸ τοῦ
ἡλίου λευκανθέν.

«Χμ! εἶναι παράδοξον», ἐψιθύρισεν ὁ Στέφανος με-
ταξὺ τῶν ὀδόντων· αὐδὲν σημεῖον ψυχῆς ζωῆς, πλὴν
ἐμοῦ καὶ τοῦ Πόππου, καὶ ὅμως τὸ χειρομέρι ἐπέταξε!
Μήπως ἕκαμα λάθος εἰς τὸ μέτρημα; ἀλλ' εἶναι τώρα
τρίτη φορά, ὅπου μοῦ λείπει κάτι τι. Πόππου, Πόππου,
πρέπει νὰ καταβάλλῃ περισσοτέραν προσοχὴν, ἐξη-
κολούθησε στραφεὶς πρὸς τὸν κύνα· δὲν θὰ τὸ ὑποφέ-
ρω πλέον. Ἐάν μοῦ λείψῃ τίποτε πλέον, θὰ βάλω τὸ
κρεβάτι σου εἰς τὸ καπνιστήριον.»

Ὁ Πόππου ἔρριψε δειλὸν βλέμμα πρὸς τὸν κύριόν
του, ἔπειτα πηδῆσας, ἐνῶ οὗτος ἔκλειε τὴν θύραν,
καὶ ἔφρεε τὸ πυροβόλον εἰς τὸν ὦμον, προσπορεύετο
φαιδρῶς κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπὸν, πρὸς ἀνεύρεσιν
τῶν ἰχνῶν τῆς ἄρκτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. — Η ΘΗΡΑ.

Ἀφοῦ ὁ Πόππου, ἀφῆκε ὀπίσω τὴν οἰκίαν, ἤρξατο
σεῖων τὴν οὐρανὸν φοβερώς· ἦτο περίφθμος ἀνιχνευτικὸς

κύων, καὶ εὐρίσκετο ἦδη εἰς τὸ στοιχείον του, ἐνόσω
διέτρεχε τὸ ἐδαφος τοῦ δάσους, ὅπερ πάντοτε συνέ-
βαιεν ἅμα ὡς ἤθελεν ὑπερβῆ τὴν φλοιᾶν τῆς κατοι-
κίας τοῦ κυρίου του. Οὗτος δὲ ἀπέδιδεν ἰδιάζουσαν
ἀξίαν εἰς τὰ λαμπρὰ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ πλεονεκτήμα-
τα, καὶ ἄφινεν αὐτὸν νὰ πράττῃ κατὰ τὴν ἰδίαν ἀ-
ρέσκειαν, καὶ οὐδεὶς ποτε ἤκουσεν ἀπολίτευτον κατὰ
τοῦ κυνὸς παρατήρησιν ὑπὸ τοῦ κυρίου του· ἀμφότεροι
κατενόουν καὶ ἐσέβοντο ἀλλήλους, ἀγάπη δὲ καὶ φι-
λία δύναται νὰ πηγᾷ μόνον ἐξ ἀμοιβαίου σεβα-
σμοῦ.

Ὁ Πόππου ἐπορεύετο φαιδρῶς ἐπὶ τῶν ἰχνῶν ἄρ-
κτου, καὶ ἐστάθη πολλάκις ρίπτων ὀπίσω του φιλικὸν
βλέμμα πρὸς τὸν κύριόν του, ὡς εἰ ἔλεγε· «Δὲν εἴμε-
θα ζεύγος εὐθύμων φίλων καὶ δὲν πρόκειται νὰ δια-
σκεδάσωμεν περίφθμα;»

Ὁ γέρον τὸτε ἀπλῶς ἐκίνει τὴν κεφαλὴν καὶ ἔλεγε
μειδιῶν.

«Βέβαια, Πόππου! ἐξαιρετὸν ζῶον!»

Ἦτο φθινόπωρον· αἱ λευκαὶ δρυὲς ἔφερον ὄρμιον καρ-
πὸν, καὶ αἱ ἄρκτοι ἀνεροχῶντο ἐπὶ τῶν δένδρων διὰ
νὰ συντρίψωσι τοὺς ἀσθενεστέρους κλάδους καὶ κατα-
βροχθίσωσι τὰς βαλάνους. Ἡ περιοχὴ αὕτη ἔτι καὶ νῦν
ὑπάρχει μία τῶν καλλίστων ἐν Μισσοῦρῃ πρὸς κυνη-
γετικὴν διασκέδασιν. Ὑπάρχει ἀπείρον πλῆθος ἄρκτων·
ἀλλὰ τὰ δυστυχῆ ζῶα θέλουσι ταχέως ἐκδιωχθῆ ἐκεῖ-
θεν, καὶ ἀναγκασθῆ ν' ἀφῆσωσι τὴν γῆν τῶν πατέρων
των, διὰ νὰ θηρεύωνται εἰς τὰ εὐτυχεῖα θηρευτικὰ
πεδία ὑπὸ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξοντωτικῶν Ἰνδιῶν.

«Πόππου!» εἶπεν αἰφνης ὁ γέρον, ἠσύχως, καὶ προ-
φυλακτικῶς· «Πόππου, στάσου ἐδῶ, ἀκούω κάτι τι.»

Ὁ Πόππου ὅμως εἶχεν ἐπίσης καλὸν οὖς, καὶ καλ-
λιτέραν βίνα, ἦν καὶ ἀνύψωσεν εἰς τὸν ἀέρα, περιέμενε
πρὸς στιγμὴν, καὶ τότε στραφεὶς πρὸς τὸν κύριόν του
ἔξεσε τὰς περικνημίδας του διὰ τῶν ἐμπροσθίων
ποδῶν.

«Ναί, Πόππου μου! τὸ γνωρίζω», εἶπεν ὁ κυνηγὸς
μειδιῶν, καὶ ἐθώπευσε τοῦ κυνὸς τὴν κεφαλὴν, ἀκούων
ἐπίσης· ἔλα τώρα, ἔσο προσεκτικὸς· ἀπόψε θὰ ἔχω-
μεν κρέας ἄρκτου.»

Τότε λοιπὸν κυνηγὸς καὶ κύων προέβησαν πρὸς τὸν
ἦχον, ὅστις νύξανε θορυβωδέστερος καὶ εὐκρινέστερος
καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λανθασθῶσιν—ἦτο ἦχος βρέων
κλάδων, θραυομένων, οἵτινες καταπίπτοντες ἀπὸ τι
ὑψος ἤχουσι μακρόθεν ἐν τῷ σιωπηλῷ δάσει. Ταχέως
ἔφθασαν εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην μικροῦ ῥάκας, ὅστις
αἱ ἀπότομοι ὄχθαι ὠδήγουν αὐτοὺς πλησίον τοῦ δέν-
δρου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καθημένη ἡ ἄρκτος οὐδῶλος πα-
ρετήρησεν αὐτοὺς.

Περὶ τοὺς ἑκατὸν ὅμως καὶ πεντήκοντα πόδας μα-
κρὰν τοῦ δένδρου τούτου ἐστάθη ὁ κυνηγὸς καὶ ἀφοῦ
ἐποίησε σημεῖον τι εἰς τὸν κύνα, ἠγέρθη προσεκτικῶς
διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν ἀφροντιν καὶ λαίμαργον
ἄρκτον, ἥτις ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου τῆς δὲν ἐφαντά-
ζετο τοιούτους ἐπικινδύνους ἐχθρούς.

Ἡ ἄρκτος ἴστατο περὶ τοὺς ἐννενηκόντα πόδας ἀ-

νωθεν τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ ἰκανῶς στερεοῦ κλάδου, δρα-
στηρίως ἀσχολουμένη νὰ σύρῃ μικρὸν τινα κλάδον ὑ-
περάνω αὐτῆς κρεμάμενον, καὶ νὰ συντρίψῃ αὐτὸν διὰ
τοῦ βάρους τῆς ἡ ἐλαστικότητος ὅμως αὐτοῦ ἀνθίστα-
το κατὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ θηρίου, ὅπερ ἐφοβεῖτο
προφανῶς νὰ προβῆ πλείοτερον μὴ ταλμῶν νὰ δοκι-
μάσῃ τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἐπὶ τοῦ εὐθραύστου
στηρίγματος. Ὁ Στέφανος εἶχεν ὑψώσει τὸ πυροβόλον
του, ἀλλ' ἰδὼν ἐξ ὄλων τὸν κινήσειν τοῦ ζώου, ὅτι
ἐκάθητο πολὺ ἀναπαυτικὰ ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ δὲν ἤθελε
σπεύσει ἀμέσως πρὸς τὰ κάτω, δὲν ἐπυροβόλησεν εὐ-
θὺς, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἴδῃ τινὲς τρῶπῳ ἤθελε κα-
τορθῶσιν ἡ μαύρη ἐκείνη φίλη διὰ νὰ θραύσῃ τὸν
κλάδον. Ὁ Πόππου ὅμως μὴ δυνάμενος νὰ ἴδῃ τι ἐκ
τούτων ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ζώου, ἀνυπομονήσας καὶ
ἤρξατο ξέων τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του.

«Πόππου!» ἐψιθύρισεν ὁ Στέφανος μετὰ πραείας ἀ-
πειλῆς.

Ὁ Πόππου εἶχε λάβει θέσιν ἀνησυχῶς κινουμένου
ἀπὸ τοῦ ἐνός τῶν προσθίων ποδῶν πρὸς τὸν ἕτερον,
ἀλλ' ὑπήκουσε πρὸς καιρὸν εἰς τὸν ὑπαινιγμὸν τοῦ κυ-
ρίου του, ἕως οὗ κουρασθεὶς πάλιν ἤρχισε νὰ ξέῃ τοὺς
πόδας τοῦ γέροντος, ἀποκλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ
ὀπίσω. Ὁ γέρον ὑψωσε τὸν πόδα, ὡς ἐάν ἐμελλε νὰ
λακτίσῃ. Τὸν Πόππου ὅμως οὐδῶλος ἐπτώσας τὸ κίνη-
μα τοῦτο· διότι ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἤ-
θελε νὰ λακτίσῃ καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτοῦ
θέσει, οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον κἂν δείξας φόβον. Ἐν τῷ
μεταξὺ τούτῳ ἡ ἄρκτος παρετήρησεν, ὅτι ὁ κλάδος,
ὃν τοσοῦτον ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ δὲν ἠδύνατο νὰ
καταληφθῆ, διότι ἡ θέσις αὐτῆς ἐπικινδύνους οὔσα δὲν
τῇ ἐπέτρεπε πολλὴν κίνησιν· διὸ ἀναρριχηθεῖσα κατὰ
τι ὑψηλότερα, ἐβημάτιζεν ἐπὶ τοῦ προεκβαλλομένου
κλάδου, φέροντος λαμπρὰς βαλάνους εἰς τὸ ἄκρον αὐ-
τοῦ, καὶ ἐπειράθη νὰ τὸν ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτήν· ἀλλὰ
ταχύτερον ἢ ὅσον προσεδόκα ἡ αὐτῆς ὑψηλότης ἐκάμ-
φθη ὁ κλάδος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς καὶ μετὰ μεγάλης
δυσκολίας ἐσώθη ἐπὶ τινος παρακειμένου κλάδου, ἔνθα
ἔμεινεν ἦδη καθημένη ἐν μεγάλῃ αὐταρσεκείᾳ καὶ
ξέουσα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Πόππου ἀνετινάχθη ἀκούσας τὸν θραυόμενον κλά-
δον καὶ ἠτένισε τὸν κύριόν του, ἀλλ' οὗτος οὐδὲ ση-
μεῖον προπαράσκεψης πρὸς πυροβολισμὸν ἐποίησε· διότι
ἡ ἄρκτος εἶχεν ἦδη σύρει πρὸς ἑαυτήν τὸν θραυσθέν-
τα κλάδον καὶ κατεβρόχθιζε τὰς ἐν κινδύνῳ ἀποκτη-
θείσας βαλάνους μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως. Ἦδη
τοῦ κυνὸς ἡ ὑπομονὴ ἐξηντλήθη καὶ δραξάμενος διὰ
τῶν ὀδόντων τοὺς δερματίνους κρυσσοὺς τοῦ κυνηγε-
τικοῦ γιγῆνος τοῦ κυρίου του, μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς
ἀπέσπασεν αὐτοὺς, ὥστε ἐν θορύβῳ ἐκεῖνος ἀνεκράξε,
«Πόππου!»

Ὁ ἦχος ἔφθασεν εἰς τὴν ἐν ἀνέσει εὐωχουμένην ἄρ-
κτον, ἥτις προσεκτικῶς γενομένη ἔπαυσε τρώγουσα,
παρετήρησε προσεκτικῶς κάτω κύκλω τοῦ δένδρου, καὶ
ἤρχισε νὰ μὴ αισθάνηται πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐπὶ
τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης θέσεως. Ὁ Στέφανος κατείδεν, ὅτι

ἤγγισεν ὁ εὖθετος καιρὸς, διότι ἡ ἀρκτος δὲν ἐκινήθη εἰσέτι, ἐπιθυμοῦσα πρῶτον, ὅπως ἀνακαλύψῃ πόθεν ἄρχετο ὁ ὑποπτος ἐκεῖνος ἦχος. Ὁ κυνηγὸς ὕψωσε τὸ θανατηφόρον ὄπλον ταχέως καὶ ἀσφαλῶς, ἐσκόπευσε καὶ ὁ κέραυνοβόλος ἦχος τοῦ πυροβόλου ἤχησεν ἐπὶ τῶν πέριξ λόφων. Ὁ κλάδος τῆς δρυὸς ὠλισθήσεν ὑπὸ τὸν πόδα τοῦ θηρίου καὶ ἐταλαντεύετο ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, ἀλλὰ τὸ ζῶον ἔμεινε στερεῶς ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐπειτα ἐκινήθη ἅπαξ ἡ δις, καὶ παραχρῆμα διὰ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ κάτω ἐπεσεν ἰλιγγίων ἐπὶ τῆς χλόης μετὰ τοσοῦτου πατάγου, ὥστε ἐσείσθη τὸ ἔδαφος. [Ἔπεται συνέχεια.]

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Ἡ ἐρ' ὅλον τὸν κόσμον παραγωγὴ τοῦ σίτου διὰ τὸ ἔτος 1879 ὑπολογίζεται εἰς 1,540 ἑκατομμύρια κοιλὰ, ἐξ ὧν 360 ἑκατομ. παρήγαγον αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, 250 ἡ Γαλλία, 200 ἡ Ῥωσία, 115 ἡ Γερμανία, 100 ἡ Ἰσπανία, 100 ἡ Ἰταλία, 110 ἡ Αὐστροουγγαρία, 90 ἡ Μεγ. Βρετανία, 30 ἡ Τουρκία, 40 ἡ Ῥωμανία, 20 ἡ Ἀλγερία, 25 ἡ Βελγικὴ, 5 ἡ Ὀλλανδία, 90 ἡ Βαυαρία, 20 ὁ Καναδῆς, 20 ἡ Αὐστραλία, 5 ἡ Αἴγυπτος, 5 ἡ Πορτογαλία, 5 ἡ Ἑλλάς, 5 ἡ Σερβία, 3 ἡ Δανία, 3 ἡ Σουηδία καὶ Νορβηγία, 2 ἡ Ἑλβετία, πᾶσαι αἰ λοιπαὶ χῶραι 8.

* * * Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ὁ πληθυσμὸς τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἦτο τὸ 1870 1,457,894* ἀλλὰ τὸ 1879 ἀνῆλθεν εἰς 1,679,775, ὥστε ἔχομεν ἀξίησιν κατὰ 221,881. Ἐν ἔτει 1838, ὅτε ἡ πρώτη ἀπογραφὴ ἐγένετο, ὁ πληθυσμὸς ἀνῆρχετο εἰς 850,000, ὥστε σχεδὸν ἑδιπλασιασθῆν ἐν διαστήματι 40 ἐτῶν. Ἐν ἔτει 1870 αἱ Ἀθῆναι εἶχον πληθυσμὸν 48,000 ἀλλὰ τὸ 1879 ὑπελογισθῆν εἰς 74,000* ἐνῶ ὁ Πειραιεὺς ὅστις τὸ 1870 εἶχε 11,000, ἔχει νῦν 22,000. Κατὰ τὴν καθίδρυσιν τοῦ βασιλείου, πρὸ πεντήκοντα δηλαδὴ ἐτῶν, αἱ Ἀθῆναι ὀλίγον ἦσαν κρείττονες χωρίου ἐνῶ ὁ Πειραιεὺς, οὐδῶλος ὀρίστατο ὡς πόλις.

* * * Ἐν τῇ Πολιτεῖᾳ Ὀγαῖο τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἰς 10 γάμους ἀναλογεῖ μία δίχη περὶ διαζυγίου, καὶ ἡ ἀνζλογία τῶν πραγματικῶς τελουμένων διαζυγίων εἶναι ἐν πρὸς 17. Ἐν ἔτει 1878 25,796 γάμοι συνήφθησαν. Ἦσαν δὲ ἡδὲ ἐκκρεμῆς 1349 δίχαι περὶ διαζυγίου, ἐνῶ ἀγογαὶ εἶχον κινήθῃ 2,024 διὰ νέα διαζύγια. Ὁ ἀριθμὸς τῶν διαλυθέντων κατὰ τὸ ἔτος γάμων ἀνῆλθεν εἰς 1432.

* * * Ὁ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην (πλὴν τῆς Μεγάλης Βρετανίας) ἀριθμὸς τῶν τηλεγραφικῶν γραφείων κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς εἶναι 10,141 ἐξ ὧν ἡ Ἑλλάς ἔχει 75.

* * * Τὸ ἔθνικόν δάνειον τῆς Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας τὸ φέρον τόκον καθίσταται ὑπέρογκον. Εἰς μὲν τὴν Ὀλλανδίαν ὀρεῖται 84,507,000 φιορ. εἰς τὴν Ἀγγλίαν 113,760,000 λίβρας καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν 565,231,000 φρ. Κατὰ τὸν μῆνα Ἰουλίου τὸ ποσὸν τοῦ χαρτονομίσματος αὐτῆς μὴ φέρον τόκον ἀνῆρχετο εἰς 716,515,125 ρουβλῖα, εἰς τὸ ὑπέρογκον δὲ τοῦτο ποσὸν πρέπει ἔτι νὰ προστεθῶσι 415,650,000 χάρτινα ρουβλῖα, τὰ ὅποια ἐσχηματίσθησαν ἐντὸς τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν. Οὕτω ἐν Ῥωσίᾳ κυκλοφορεῖ νῦν τὸ κολοσιῶδες ποσὸν 1,132,165,125 χαρτίνων ρουβλίων.

* * * Κατὰ τὴν ἀρτίως δημοσιευθεῖσαν ἔκθεσιν τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ ἐμπορίου τῆς Γαλλίας ὁ ἀριθμὸς τῶν καταθετῶν ἐν ταῖς τραπεζαῖς τῆς ἀποταμιεύσεως τῆς γῶρας ἐκείνης ἦν ἐν ἔτει 1870, πρὸ τοῦ πολέμου εἰς 2,130,000* τὸ 1875. 2,642,000, τὸ 1877, 2,863,000 καὶ τὸ 1878, ὑπὲρ τὰ 3,000,000. Αἱ καταθέσεις δὲ ἦσαν ἐν μὲν τῷ 1870, 711,000,000 φρ. ἀνελθόντα μέχρι τῷ 1878 εἰς 1,010,000, 000 φράγκων.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἄνοιξ μάνα μου,
Ἄχ! πῶς κρύνω,
Γυμνὸν κ' ἀνύμπορο,
Ἡ παγωνιά.
Μ' εὐρῆκε τ' ἄμοιρο,
Ἐς τοὺς δρόμους μόνο,
Δίχως ψωμάκι
Καὶ κατοικία.

Μακρὰ εἰς τὰ ξένα,
Κυνηγημένο,
Πουλὰκι ἔτρεχα,
Ἐς τὴν ἐρημιά.
Μὰ πάλι ὀλόγυμο,
Δὲς με κλαμμένο,
Ἐς τὴν πρώτη, μάνα μου,
Γυρῶ φωλιά.

Μανοῦλα μου ἀνοιξε,
Δέρνει τὸ γυῖό σου,
Τὸ ἀνεμῶροχο,
Ἡ παγωνιά.
Συγχώρησέ τον,
Κλαίει ἐμπρὸ σου,
Μισοσβεσμένο,
Γονατιστά.

Χρόνια πέρασαν,
Μ' εἶχες διωγμένο,
Θυμᾶσαι μάνα μου,
Ἄχ! συμφορὰ.
Τὴν πόρτα μ' ἀνοιξες
Κι' ἀπελπισμένο,
Τοὺς δρόμους ἐπῆρα,
Τὴν ἐρημιά.

Τ' ἀκούει ἡ μάνα του καὶ φοβισμένο,
Ῥίγγει τὸ μάτι της ἐκεῖ μπροστά.
Μὰ ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ τὸν διωγμένο,
Τὸ γυῖό της σφίγγει σ' τὴν ἀγκαλιά.

N. Γ. ΗΓΓΑΕΗΣ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

— «Ἐπὶ τῷ ἄνωφθ βασιλεῖ ἔθνικοῦ ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, τελευτήσαντος τὴν 24 Ἰουλίου 1879». Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύθησαν ἐν φυλλαδίῳ οἱ ἐπιτάφιοι λόγοι οἱ ἐκφωνηθέντες ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ καὶ τὸ ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἀποφασίσαντος τὴν ἀπονομὴν τιμῶν κατὰ τὴν κηδεῖαν.

— «Ἀληθεῖαι διὰ τὸν λαόν, ἡ ζήτημά τα τινὰ θεολογικὰ καλῶς ἐκτεθειμένα, ὑπὸ Οὐλλιέλμου Σ. Πλωμερ (Θ. Δ.), ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Μ. Δ. Καλαποθάκη (Ι. Δ.)». Ἐν Ἀθήναις, Τύποις Λακωνίας, 1879.

— «Δημοσίευμα τοῦ Δημοκρατικοῦ Συλλόγου Ῥήγα», εἰς 8ον, σελ. 32. Περιέχον τὰ πρακτικὰ τριῶν συνεδριάσεων.